

**MÚSICA
ANTIGA**

12 DE JULIOL

SALA 2 ORIOL MARTORELL

**FESTIVAL
BACHCELONA
MASAAKI SUZUKI**

PROGRAMA DE MÀ

JOHANN SEBASTIAN BACH
(Eisenach, Alemanya 1685 – Leipzig, 1750)

**CANTATA BWV 119
PREISE, JERUSALEM, DEN HERRN**

(25')

Cor: *Preise, Jerusalem, den Herrn*
Recitatiu (tenor): *Gesegnet Land, glückselge Stadt*
Ària (tenor): *Wohl dir, du Volk der Linden*
Recitatiu (baix): *So herrlich stehst du, liebe Stadt!*
Ària (contralt): *Die Obrigkeit ist Gottes Gabe*
Recitatiu (soprano)
Cor: *Der Herr hat Guts an uns getan*
Recitatiu (contralt): *Zuletzt!*
Coral: *Hilf deinem Volk, Herr Jesu Christ*

**ÀRIA CONTRALT BWV 120.1
GOTT, MAN LOBET DICH**

(5')

ÀRIA BAIX BWV 69.5
MEIN ERLÖSER UND ERHALTER

(4')

ÀRIA SOPRANO BWV 29.5
GEDENK AN UNS MIT DEINER LIEBE

(6')

CANTATA BWV 137
LOBE DEN HERREN, DEN MÄCHTIGEN KÖNIG DER
EHREN

(14')

Cor: Lobe den Herren, den mächtigen König der Ehren

Ària (contralt): Lobe den Herren, der alles so herrlich regieret

Ària (duet de soprano i baix): Lobe den Herren, der künstlich und fein dich

Ària (tenor): Lobe den Herren, der deinen Stand sichtbar gesegnet

Coral: Lobe den Herren, was in mir ist, lobe den Namen!

La durada aproximada del concert és de 70' sense pausa

SOLISTES BECA BACH:

MAËLYS ROBINNE, SOPRANO

GABRIELLA NOBLE, CONTRALT

MARTÍ DOÑATE, TENOR

TIMOTHY EDLIN, BAIX

COR BACHCELONA AKADEMIE:

CARLOS MENA I MARC DÍAZ, PREPARACIÓ DEL COR

SOPRANOS Lore Agustí, Amalia Cuenca i Clara Enrich / CONTRALTS Helena Tajadura, Beatriz Peña i Marcel Jorquera (solista) / TENORS Alberto Palacios, Marc Martínez i Ferran Passola / BAIXOS Joan Garcia, Oriol Quintana i Lluís Arratia

BACHCELONA CONSORT:

OBOÈS Katy Elkin, Dani Ramfrez i Míriam Jorde / FLAUTES DE BEC Emiliano Pérez i Marit Darlang / TROMPETES Jonathan Pia, Ricard Casañ, Sergi Marquillas i César Navarro / TIMPANI Marc Clos / PRIMERS VIOLINS Ryo Terakado, Alba Roca, Cristina Altemir i Sònia Benavent / SEGONS VIOLINS Emilio Moreno, Ignacio Ramal i Marta Guillen / VIOLA Núria Pujolràs, Nina Sunyer i Luís Manuel Vicente Beltrán / VIOLONCEL Clara Pouvreau i Feliu Llobet / VIOLONE Andrew Ackermann / ORGUE Daniel Tarrida

COR PARTICIPATIU

SOPRANOS Maria Encarnació Hernández, Valentina Nebreda, Maria Hilària Labrador, Júlia Torrado, Julia Loren Vidal-Ribas, Roser Vilardaga, Francesca Molina, Anna Oliveras Serrano, Marga Furró, María Teresa Font, Llúcia Junoy Domènech, Maria Amparo Sánchez, M^aCarmen Sanchez Herrera, Cristina Elgström, Ma Assumpta Lleixà, Renate Franke, Margarita Pascual, Adoración García, Judith Morata, Anna Morcego, Asia Jarosz, Anna Vilà, Gemma Garcia, Maria Dolors Fajula, Mercè Costa Nicolau, Carol Victoria Urbán, Dinna de Rosa, Cecília Dueñas, Albada Olaya, Karola Blanco / CONTRALTS Mariola Bachmann, Reyes Milá, Judith Serra, Astrid Möller, Gemma Torrelles, Agnès Pumarola, Cuca Galofre Bofill, Pilar Pla, Mercè Sariol, Concha Calza, Lourdes Marcet, Eulàlia Tarroja Riberas, Ana Vernis, Neus Pi Tolrà, Angelita De Muller, Blanca Muntadas Prim Desvalls, Joana Aina Rene, Lourdes Reyes Camps, Montserrat Mestres Moliner, Anna M. Roca, Montse Serra Figueras, Laia Fidalgo, Regina Belza, Mireia Gispert, Ulrike Kaese, Delfina Cardona Porta, Gisela Ruiseco, Carmen Lastra Díaz, Rosario Font, Eulàlia Mateu, M Pamela Guidi, Carme Maestre, Núria Font / TENORS Vincent Top, Jaume Aguilar, Andreu Enfedaque, Xavier Canals, Josep Maria Tamarit Sumalla / BAIXOS Ramin Hajianfar, Ignacio Font, Joan Martí Gurguíf, Rafael Ferrer Coch, Ramón Sabaté Ibarz, Matthias Weinmann, Jordi Montraveta, Ulrich Franken, Xavier Vallory, Josep Pampidó, Eugeni Castells Oliveres

MASAAKI SUZUKI, DIRECCIÓ I CLAVICÈMBAL

RYO TERAKADO, CONCERTINO

DANIEL TARRIDA, ORGUE

COMENTARI

per **Xavier Pastrana**

La Cantata BWV 119, “Preise, Jerusalem, den Herrn” data de l’any 1723. El mes de febrer d’aquell any, J. S. Bach va ser nomenat *kantor* de l’església de Sant Tomàs de Leipzig. Aquest càrrec comportava no només l’obligació de proveir de música les quatre esglésies de la ciutat, sinó també de fer-ho per a certes celebracions municipals. La Cantata 119 va ser escrita amb motiu del Ratswechsel, la presa de possessió del Consistori. Aquest era un acte important dins de la vida política perquè hi assistia tot el consell municipal, és a dir, aquells qui «donaven feina» a Bach. No seria estrany pensar, doncs, que el compositor volgués impressionar especialment els seus oients en aquesta ocasió, i per això triés uns efectius força significatius. La plantilla orquestral de la Cantata 119 és de les més grans utilitzades per Bach en els seus cicles de cantates: quatre trompetes (elecció molt poc habitual), timbales, dues flautes de bec, tres oboès, dos oboès de cacera (*oboe da caccia*), corda i continu.

El primer moviment comença amb una obertura a la francesa amb motius puntejats que, combinats amb el so brillant de les quatre trompetes, evidencien la solemnitat de la data. Tot seguit, el cor entra amb un text que exhorta la ciutat de Jerusalem a alabar el Senyor, que ha beneït els seus habitants. La part coral és d’una sonoritat densa, quasi un *horror vacui* musical, amb un baix instrumental en continu moviment. El número es clou amb la represa de l’obertura, en què cal destacar la segona entrada de les trompetes, que, de manera sorprenent, recuperen el motiu dels primers compassos de la cantata. El recitatiu i l’ària posteriors parlen d’una ciutat i un poble, el Poble dels Tíllers, fent referència a l’origen eslau del nom de la ciutat, que deriva de *lipa*, ‘tíller’. És una música més íntima i que convida a la reflexió. Bach ens ofereix, al final de l’ària, un deliciós melisma sobre la paraula *volk*, ‘poble’. A continuació, una fanfàrria de les trompetes obre el recitatiu del baix, que serveix per donar gràcies al Senyor per la benedicció d’una ciutat esplendorosa. La mateixa fanfàrria serveix per tancar el recitatiu i oferir-nos un gran contrast amb l’ària següent. La instrumentació de l’ària de contralt és pràcticament als antípodes de la del primer número: només dues flautes de bec i el continu. Si a aquesta sorpresa hi afegim la tonalitat de l’ària, sol menor (l’únic número en tonalitat menor), i els ritmes *staccato* de les flautes, ens resulta una música que sembla que quedi fora de la solemnitat expressada per la resta dels moviments. El text indica que l’autoritat és un do de Déu. És potser una manera d’advertir els governants que han d’estar a l’altura d’aquesta magnífica ciutat que s’ha estat lloant fins ara? En tot cas, l’últim cor recupera l’esperit inicial de la cantata, que es tanca amb un coral que adapta la melodia gregoriana del *Te Deum*.

La Cantata BWV 137 va ser escrita per al 12è diumenge després de la Trinitat, però sembla que també es va utilitzar per al Ratswechsel del 1725. La instrumentació (també amb trompetes i timbals) i el caràcter del primer cor reforcen aquesta idea. En el segon moviment, un violí solista es recrea, amb una meravellosa fantasia, entre les estrofes del coral que canta la contralt. El

segueix l'únic duet del concert d'avui, en què soprano i baix, entre ells i amb els dos oboès, arriben a un moment de cromatisme extrem sobre la paraula *noth*, 'necessitat'. L'última ària combina la declamació del tenor amb la melodia del coral final, que anticipa la trompeta i que reafirma el missatge del text del solista.

LLETRES

 [Descarrega les lletres del concert](#)

EN COPRODUCCIÓ AMB

AMB EL SUPORT DE

